

ԱՄՔՆԱՐԻ ՆՔՆԴԻՍՈՒԹՅՈՒՆ ՄԱՅՐ ԱԹՈՌՈՒՄ

Ամանոր է: Դարձյալ մի անգամ ևս մեր ազգը համայն մարդկության հետ դեմ հանդիման կանգնած է հին և նոր հազարամյակների հանդիպման սահմանագծին: Կարծես մի աներևույթ ձեռք մեզ է փոխանցում անցած փարիների ձեռքբերումները, որպեսզի մենք անխռնջ կերպով էլ ավելի հարստացնենք, գեղեցկացնենք և իմաստավորենք դրանք: Չէ որ լեցուն անցյալը մեծ մղիչ ուժ է ներկայի համար, ամուր հենք՝ սպասված լուսավոր ապագայի համար:

Ժամանակների փոփոխման այս նշանակելիքը առավել հստականշական է քրիստոնյա հայ ազգի համար, որն իր հավաքով լեցուն անցյալի հաստատման հիմքի վրա նոր փարում, նոր դարում, նոր հազարամյակում գալիս է կառուցելու մի շենք, որի սրբափառ քարերից յուրաքանչյուրը լինելու է մեր ազգի հոգևոր, մշակութային և գիտական ասպարեզների ձեռքբերումներից: Սրանք ձեռքբերումներ են եղել, որոնք ոչ միայն հաստատել են մեր, իբրև ազգի, երկրագնդի վրա գոյապնելու իրավունքը, այլև մեծ ազդեցություն են թողել համամարդկային պատմության գրքի էջերում: Այս ամենը մեզ իրավունք է տալիս հպարտորեն հայտարարելու Քրիստոսի հավաքը 1700 փարիներ առաջ մեր ազգային դավանանքը դարձնող իրադարձությունների փոխախմբությունների մասին: Իրապես, 301 թվականից քրիստոնեական կրոնը նոր շունչ ու որակ է հաղորդել մեր ազգային նկարագրին, և մենք, իբրև ժառանգորդները և շարունակողները այդ պերճաշուք պարմության, մեր անբողջ եռանդն ու կարողությունները պետք է ի նպաստ դնենք այդ նկարագրի անեղծ, անաղարտ պահպանմանը: Այս գաղափարները մեր սրբերում ամրագրած՝ աննկարագրելի հպարտություն ապրեցինք դեռևս մի քանի օրեր առաջ, երբ Նայոց Եկեղեցու բարձրաստիճան եկեղեցականաց դասը, ի գլուխ ունենալով Ամենայն Նայոց Նայրապետին, հոր Վիրապից Ս. Էջմիածին բերեց Ս. Գրիգոր Լուսավորչի քարոզած Քրիստոսի լույս հավաքը խորհրդանշող կանթեղը, որի լույսով օրհնվեց ողջ հայ ազգը Նայաստանում և սփյուռքում: Այդ լույսն առավելաբար ջերմացրեց մեր հոգիները, որի բարերար ներգործությամբ էլ պատրաստվում ենք հազարամյա մեր Եկեղեցու սպասավորները դառնալու:

Պարմությունն է անցյալի գործերի դարավոր դարավորը, իսկ մեզ վստահված «տնտեսության» մեջ համեստ գործերի հաշվարկությունը կատարում ենք այնպիսի հավաքությունում, որոնցից մեկն էր 2001 թ. Տարեմուտի ավանդական հանդիսությունը Մայրավանքի միաբանական սեղանադարը՝ Վեհափառ Հայրապետի բարձր նախագահությամբ:

Հանդիսությունը բացվեց «Տերունական աղոթք»-ով: ՀՀ-ի Օրհներգը և Հոգևոր Ճեմարանի քայլերգը կատարեցին ճեմարանի սաները՝ Ռ. Շարբաթյանի ղեկավարությամբ: Այնուհետև հանդես եկավ Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանի տեսուչ, Արժանապատիվ Ս. Եղիշե ավ. քին. Սարգսյանը, որն էլ վարեց ողջ նրեկոն: Իր խոսքում նա ասաց.

«Վեհափառ Տեր,

Գերաշնորհ, Հոգեշնորհ և Արժանապատիվ Հայրեր, շնորհունակ սարկավազ եղբայրներ, դասախոսներ, հյուրեր և շատ սիրելի ուսանողներ.

Մի քանի օր առաջ աշխարհի փարբեր հորիզոնականներում շատ ժողովուրդներ, որոնց համար ընդունելի է օրացույցում նշված Նոր փարվա մեր փարբերակը, ուրեստ-տեղենի տեսականիով ծանրաբեռնված սեղանների շուրջ խմբված, իրար շնորհավորելով և կենացներ խմելով, ճանապարհեցին հին 2000-ը և դիմավորեցին նոր՝ 2001 թվականը:

Իմ կարծիքով նոր փարին հավիտենականությունից պայմանականորեն առանձնացրած մի ակնթարթ է, որ փրված է անհատներին, հասարակությանը՝ մի պահ կանգ առնելու, սթափվելու և անցյալ փարվա արածների և չարածների հաշվարկության մատյանը փեղեկերի Արարչի և սեփական խղճի առջև բանալու, որովհետև Աստված մարդուն սրեղծելով՝ փրվեց նաև գործելու համար և՛ ժամանակ, և՛ հնարավորություն:

Հովհաննես Ավետարանիչը այս առթիվ ասում է. «Ինձ պարտ է գործել... մինչև ատուր կա գիշեր, յոթժամ ոչ ոք կարի գործել»: Ուրեմն մեզանից ամեն մեկս պարտավոր է հետևել Աստուծո պատգամին, աշխատելու, քանի դեռ մեզ համար ցերեկ է, կգա գիշերը և այլևս մենք հնարավորություն չենք ունենա ավարտելու մեզ վստահված գործը:

Այս փարվա նոր փարին ժողովուրդների համար բացառիկ է, քանի որ ճանապարհեցին հին փարին, հարյուրամյակը և հազարամյակը: Հայ ժողովրդի և մեր առաքելահասարակ Ս. Եկեղեցու համար կրկնակի բացառիկ է, որովհետև 3-րդ հազարամյակի առաջին փարին մեզ համար հորելյանական է: 1700 փարի առաջ մեր Եկեղեցին ճանաչվեց որպես պետական ճանաչում ունեցող առաջին Եկեղեցին քրիստոնյա աշխարհում:

Մրբությանդ սրբաբառ Կոնդակով ողջ 2001 թվականը հայտարարված է հորելյանական, և մի ամբողջ փարի մեր ժողովուրդը և Եկեղեցին պիտի ապրեն տոնակատարությունների բերկրանքը հայրենիքում և ողջ սփյուռքի փարածքում, որն էլ կլինի մի նոր խթան հայրենիքի և մեր Ս. Եկեղեցու շուրջ համախմբվելու լավագույն առիթ:

Ձերդ Վեհափառություն, 3-րդ հազարամյակի Նոր փարվա և Ս. Ծննդյան այս երեկոյան միաբանական պարմական այս կամարների ներքո, շրջապատված Մայր Աթոռի հոգևոր և աշխարհիկ պաշտոնյաներով, այս առթիվ պատիվ ունեմ ասելու, որ, Ձերդ Սրբություն, Դուք մեր երջանիկ այն Հայրապետն եք, որ Հայոց Առաքելական Ս. Եկեղեցին, անկախ պետականության պայմաններում, առաջնորդում եք 3-րդ հազարամյակ՝ ի շինություն և ի պայծառություն մեր հազարամյա Ս. Եկեղեցու և ի վայելումն մեր հավաքավոր ժողովրդի:

Ասում են, թե հազարամյակի խաջմերուկում ապրող սերունդը անեծք ունի իր վրա: Ես չգիտեմ, իրապես այդպես է, թե ոչ, բայց մի բան հաստատվ է, որ հայ ժողովուրդը 20-րդ դարը, վերջին հարյուրամյակը, սկսեց ազգային մեծ ողբերգությամբ, եղեռնով:

Ծուրջ երկու միլիոն հայորդիներ յաթաղանի գոհ դարձան սեփական հայրենիքի մի մասի վրա: Այդ նահապտակ սերնդի խլյակները կամ մնացորդացը բշվեց անապար և օտարություն:

Դարավերջը մեր ժողովուրդը իրականացած տեսավ իր 600 փարվա երազը՝ ազատ, անկախ հայրենիքը: Ծիշո՛ւ է, անկախության գաղափարը երբեմն մեզանում վարկաբեկվում է, բայց պետք է արդար լինել ասելու, որ անկախության ճանապարհը միշտ էլ փշոտ է եղել: Թվում էր, թե հարյուրամյակների ընթացքում առաջին անգամ ռազմի դաշտում փայլուն հաղթանակ ապահովող սերունդը, որը դարձավ նաև կորցրած Հայրենիքի մի մասի միավորողը, այսօր գտնվում է բարոյական ու տնտեսական անելանելի կացության մեջ, որն էլ, դժբախտաբար, հասցրեց պարսություն մեջ նմանը չունեցող հայրենիքից արտագաղթի:

Շատ սիրելի Վեհափառ Հայրապետ. թույլ տվեք հանդիսավոր այս երեկոյին խոնարհ աջահամբույրով, հանուն Առաքելական մեր Ս. Եկեղեցու, Մայր Աթոռի միաբանության և պաշտոնետյան, իհարկե նաև Ձեր շատ սիրած Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանի ուսանողության, դասախոսական կազմի, ջերմագինս, ի սրբե շնորհավորել Ձերդ Սրբության նոր հազարամյակը սկզբնավորող փարին և Ս. Ծնունդը մեր Փրկչի՝ ցանկանալով քաջառողջություն և գալիք 3-րդ հազարամյակի տասնամյակներում նորանոր հաջողություններ՝ ի շինություն մեր Ս. Եկեղեցու և ի վայելումն մեր հավաքացյալ ժողովրդի:

Նոր հազարամյակի սկզբնավորումով, երբ արդեն տեսանելի են նոր հորիզոնները, թող Աստված իր սքանչելի հովանին պահի սրբազափ մեր սքանչելի հայրենիքի և Ս. Եկեղեցու, մեր ժողովրդի վրա: Եթե վերջին տասնամյակում աշխարհի փարբեր հորիզոններ արտագաղթեցին այս փոքրիկ հողակտորից մի բանի հարյուր հազար հայորդիներ, նոր հազարամյակի սկիզբը և մեր Ս. Եկեղեցու պետականորեն ճանաչման 1700-ամյակի տոնակատարությունները թող ազդարարեն տունդարձի ժամանակաշրջանը, որը պիտի նպաստի մեր երկրի հարստացմանը և ամրապնդմանը:

Եվս մեկ անգամ խոնարհ աջահամբույրով թույլ տվեք շնորհավորել Սրբությանդ Նոր փարին և Ս. Ծնունդը»:

Տեսչի խոսքին հաջորդեց օրը խորհրդանշող շարականը՝ «Ծագումն հրաշալի», որից հետո միաբանության անունից ներկաներին խոսք ուղղեց Գերաշնորհ Ս. Շահե արքեպս. Աճեմյանը: Սրբազանի խոսքից հետո ուսանողների կատարմամբ հնչեց «Կենաց երգ»-ը: Այնուհետև դասախոսության անունից ելույթ ունեցավ պրն Դավիթ Գյուրջինյանը: Նա Նորին Սրբությանը շնորհավորելով իր և իր դասախոս ընկերների անունից՝ խոստացավ Վեհափառ Հայրապետին, որ Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանի դասախոսական կազմը ամեն կարելին կանի՝ բարձրացնելու 3-րդ հազարամյակ մրվող մեր Սուրբ Եկեղեցու ապագա պաշտոնյաների մրավոր և բարոյական նկարագիրը, որպեսզի կարողանան որպես կատարյալ հոգևորական հավատարմությամբ նվիրվել և ծառայել մեր ժողովրդին:

Ուսանողական պարտականությունների հաշվեքվությամբ Վեհափառի և բոլոր ներկաների առջև խոսք ասաց Զ լսարանի սան Արթուր սրկ. Կարապետյանը.

«Վեհափառ Տեր,

Գերաշնորհ Սրբազան Հայրեր, Հոգեշնորհ և Արժանապատիվ Հայրեր, Բարեշնորհ սարկավազներ, ի Քրիստոս սիրելի ճեմարանական եղբայրներ, Գերագույն Հոգևոր Խորհրդի պարվարժան անդամներ, հարգելի ներկաներ.

Քիչ առաջ մեր Մայր Եկեղեցին «Քրիստոս ծնաւ եւ յայտնեցաւ» ավերիստով համայն հայությանը տվեց մանուկ Հիսուսի Սուրբ Ծննդյան բարի լուրը: Ուսրի և ամանորյա խնդությամբ լեցուն ու Ս. Ծննդյան խորհրդով օծուն այս երեկո անհնար է կրկին չվերապրել մեզանից 2000 փարի առաջ Հրեաստանի Բեթղեհեմ քաղաքում կատարված մեծախորհուրդ իրադարձությունը:

20 դար առաջ երկիր մոլորակի երկնակամարում մի աստղ էր փայլաբակել: Մի աստղ, որը նման չէր անթիվ-անհամար լուսավորներին, մի աստղ, որն իր լույսով մրցում էր նույնիսկ մեծ լուսավոր Արեգակի հետ:

Աստղագետներն ու երկնքի խորհուրդները «բացահայտող» մոզերը շփոթվել էին փարօրինակ աստղի ծագումով. միայն արդար հոգիներն էին, որ ճանաչել էին երկնային, աստվածային նշանը. «Իբրեւ փեսին զաստղն, խնդացին յոյժ ուրախութիւն մեծ» (Մատթ. Բ 10):

Տեսանելի լույսով հեղեղված աշխարհը խաբիսափում էր անաստվածության, անօրենության, անբարոյականության, անարդարության խավարում: Մակայն միայն արդար հոգիներն էին, որ անհատում հույսով սպասում էին... սպասում էին Արարիչ Աստծո օգնությանը. Երկնքից փրկություն էին ակնկալում: Եվ, արդարև, նրանք չէին սխալվում, և, իրավամբ, նրանց այդ երկարամյա սպասումն իզուր չէր:

Մի լուռ գիշեր, մի սուրբ գիշեր բացվեցին Երկնքի ողորմության դռները, և իմանալի լույսը հորդառափ գետի պես հեղվեց երկիր ու ողողեց աստվածաբար երկրագունդը: Ցնծում էր երկինքը, ուրախանում էր երկիրը, որովհետև երկուսն էլ գիտեին, որ կատարվելու է անճառելի մի իրադարձություն: Առավելս բերկրում էր Բեթղեհեմ-

յան մտորը, որպեսզի էլ իրականացավ անմեկնելի աստվածային փնտրումությունը. «Նոր սքանչելիք եղեն այսօր ի Բեթղեհեմ ի յայրին. կուսի ծնանիլ Աստուած եւ մարդ» (Շարակնոց):

«ԽՈՐՀՈՒՐԴ ՄԵԾ ԵՒ ՍԶԱՆՉԵԼԻ». ԱՍՏՎԱԾ ՄԱՐԴԵՂԱՅՎ...

Արդեն 2000 փարի է, ինչ ամեն անգամ Ս. Ծննդյան ավերիսը լսած յուրաքանչյուր հավաքավոր քրիստոնյայի հոգին ԲԵԹ-ՂԵՆՍԱՆՈՒՄ Է: Եվ ամեն ոք շրապում է իջնել իր հոգի-մտորը՝ այնպեղ ողջունելու մանուկ Փրկչի Լույս Ծնունդը: Եվ ամեն ոք ջանում է գեթ մի բանի ակնթարթ կտրվել աշխարհի խժոժությունից՝ իր մտորում ըմբռնելու աստվածային ու երկնային շնորհները, որոնք Սուրբ Ծնունդն ավերելու պահին լիաբար վայթում են անձն յուր հոգի-մտորի մեջ: Ինչպես Աստվածորդու մարդեղացմամբ նորոգվեց մարդկային անկյալ բնությունը, այնպես էլ ամեն փարի մեր Տիրոջ Ս. Ծնունդը փոխախմբելով՝ նորոգվում են մեր քրիստոնեական հավաքը և մեր քրիստոնեական կյանքը: Ուստի և վերանորոգված մեր հոգիներում նորանոր ուժեր ենք գտնում՝ հանապազօրյա հոգևոր պարերազմում հաղթական պայքար մղելու համար:

Վեհափառ Տեր.

Աստծո անքննելի կամքով ամեն մարդ երկրավոր կյանքի ընթացքում իր կոչումն ու առաքելությունն է ունենում: Սակայն, ցավոք, շար-շարերը չեն կարողանում իրենց կոչումը պարզել, ուստի և այս անցավոր կյանքում ձախողվում է նրանց առաքելությունը:

Փա՛րք Ամենասուրբ Երորդությանը, որ մենք՝ Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանի սաներս, «Ձեր փոքր ածուն», Վեհափառ Տեր, մեր «յերեւելի ու յաներեւոյթ» դաստիարակների շնորհիվ ի գորտու ենք լինում ճեմարանական փարիներին ճշգրտու մեր կոչումն այս կյանքում և անձանձիւր աշխատանքով ինքներս մեզ պարտաստելու գալիք մեծ ԱՌԱՋԵԼՈՒԹՅԱՆԸ: Այո՛ մեծ, որովհետր և հոգևորականի առաքելությունից զարդ չկա՝ մեծագույն մեկ ուրիշը: Եվ սա ունայն մեծամարտություն չէ և ոչ էլ մյուսների կոչման ու առաքելության թերագնահատություն: Պարզապես եթե այլք կոչված են սոսկ մարմնի ու մարմնավոր կյանքի բարօրությանը նպաստելուն, ապա հոգևորականի առաքելությունը թե՛ մարմնի, և թե՛ առավելաբար հոգու կյանքի քրիստոնեացմանն է ուղղված. չէ՛ որ մեր Տերն Ինքը վկայեց. «Ո՛չ ապաքեն ոգի առաւել է բան զկերակուր» (Մատթ. Զ 25), ինչպես նաև՝ «Հոգին է կենդանարար, մարմին ինչ ոչ օգնէ» (Հովհ. Զ 64):

Ձերդ Սրբություն.

Ս. Ծննդյան լույսով օծուն այս պահին, որպես ճեմարանի ուսանողության խոսնակ, հոգու պարտք ենք համարում անսուր վկայությամբ Ձեզ հավաստիացնել, որ մենք՝ բոլորս, ամեն ինչից վեր դասելով մեր Մայր Եկեղեցու շահն ու հեղինակությունը և ամեն օր մեր աչքերի առջև ունենալով մեր ժողովրդի հոգեխոռով պարկերը՝ մեր մարդկային բնությանը հարուկ թուլությունների սահմաններում ջանում ենք

սիրով հնազանդվել մեր մեծավորներին, հույսով աղոթել առ Աստված և հավաքով աշխատել:

Ահավասիկ այս հույզերով ու խոհերով, հանուն Գևորգյան Հոգևոր Ճեմարանի ուսանողության, մեր սրտաբուխ աղոթքն ենք առաքում առ Բարձրյալն Աստված, որ Տերն Իր ամենագոր Ս. Աջով ու ամենահաղթ Ս. Խաչով ցկատարած աշխարհի անսասան պահի-պահպանի մեր հայրենի պետության ու Իր իսկ հիմնած Հայաստան-յայց մեր Եկեղեցին, այլև քաջառողջություն ու երկար փարիների արգասաբեր հովվապետական առաջնորդություն պարգևի Ձերդ Սրբությանը և կատարյալ հաջողությամբ պսակի Ձեր եկեղեցաշեն, հայրենանվեր ու հոգեխնամ բոլոր ձեռնարկները՝ «ի փառս Ամենասուրբ Երրորդութեան եւ ի պայծառութիւն Մայր Աթոռոյ Սրբոյ Էջմիածնի»:

«Քրիստոս ծնաւ եւ յայտնեցաւ. օրհնեալ է Յայտնութիւնն Քրիստոսի». ամեն»:

Արեւնաբանություններից հետո երգչախումբը կատարեց «Լուս գիշեր» երգը, որին հաջորդեց ուսանողների սպասած Կաղանդչեքի և Վիճակահանության պահը:

Հավարտ «Էջ Միածին ի Հօրե» երգի, միջոցառումը Հայրապետական օրհնությամբ եզրափակեց Ն.Ս.Օ.Տ.Տ. Գարեգին Բ Կաթողիկոսը: Նա իր խոսքով կոչ արեց նոր հազարամյակում անվերապահորեն նվիրվել Մեր Սուրբ Եկեղեցուն, ժողովրդին ու մեր նորանկախ Հայրենիքին և ի մասնավորի ասաց.

«Ինձ համար ուրախության, բերկրանքի պահ է, և ես հոգուս այդ ցնծուն զգացումները աղոթք դարձրած առ Աստված եմ բարձրացնում՝ գոհություն հայրենելով, որ արժանացրեց անձս այդ շնորհին՝ 2001 թվականը Մայր Աթոռ Սուրբ Էջմիածնում մեր հոգևորականաց դասի, մեր պաշտոնեության հետ դիմավորելու և առաջնորդելու մեր ժողովրդին դեպի 1700-ամյակի տոնակատարությունները, որ համազգային շուքով, միասնական ոգով պատրաստվում ենք նշել այս փարի: Նոր փարին մենք դիմավորեցինք՝ հայրաբարելով սկիզբը այդ տոնակատարությունների, Խոր Վիրապից բերելով Լուսավորչի կանթեղի լույսը, հավարտով, որ այդ լույսը պիտի գա ջերմացնելու հայ մարդու, հայ ընտանիքի, հայ օջախի սիրտը, հոգին, հարկը, ինչպես նաև պիտի գա շաղախելու յուրաքանչյուր հայորդու էությունը սիրով, այն սիրով, որ բաշխվում է աշխարհին և մարդկությանը Քրիստոսի Սուրբ Ծննդյան և Աստվածահայրության տոնի առիթով՝ այս գեղեցիկ օրով, երբ Աստուծո Միածին Որդին, որպես սեր Աստուծո՝ մարմին է առնում և քնակվում մեր մեջ, և ես ուզում եմ մասնավորապես կանգ առնել այսօր այդ սիրտ կաշկռոտ հասկացության զաղափարի վրա և պիտի ուզեի, որ 1700-ամյակը մենք նշանավորեինք մեր կյանքում այդ սիրով, սիրուց բխած գործերով, որովհետև անկարելի է, որ մենք կարողանանք 1700-ամյակը բոլորիս ակնկալությունների համաձայն դարձնել վերափոխության, վերածնունդի, վերանորոգության, ձեռքբերումների մի ժամանակաշրջան մեր կյանքում:

Երբ մենք փորձում ենք մեր մտքի հայացքով ընկալել մեր ժողովրդի, մեր հայրենի կերպած արժեքները, տեսնում ենք, որ իրապես այն, ինչ որ բնորոշում ենք որպես արժեք մնայուն մեր կյանքից ներս, մեր պատմությունից ներս, ծնունդ են առել անհատի սիրուց դեպի հայրենին, դեպի Աստված, դեպի իր առաքելությունը, դեպի իր կոչումը: 2001 թվականն էլ այդ իմաստով, ես կարծում եմ, կդառնա բոլորիս համար օրհնյալ տարի, կդառնա բոլորիս համար մեր իղձերի, ցանկությունների, նպատակների իրագործման տարի: Այլապես 1700-ամյակը խորհրդանշող հոբելյանական այս տարին սովորական տարիների նման պիտի անցնի մեր կյանքում, և մեր հիշողության մեջ պիտի մնան միայն տոնական հանդիսավոր միջոցառումները՝ որևէ էական հետք չթողնելով մեր կյանքից ներս, որևէ արժեք չծնելով մեր կյանքում և չնախնայելով իրագործումներով: Ես չեմ ուզում հայացքս ուղղել դեպի անցյալը պարմական մի տեսակ հանրագումարի բերելով հաշվետվության, հայտարարի բերելով անցնող տարվա ձեռքբերումները, վրիպումները, կատարածն ու չկատարածը, այլ ուզում եմ հայացքս ուղղել դեպի զավթը, դեպի 1700-ամյակը, ուր մենք մեծ պարտավորություններ ունենք ծանրացած մեր ուսերին, որպեսզի 1700-ամյակը իրապես կերպարանափոխի և՛ հոգևոր, և՛ ազգային մեր դիմագիծը, և դա կարող ենք այսօրվա բոլոր դժվարությունների մեջ իրագործել, իրականություն դարձնել, եթե մեր հոգում ունենք սեր դեպի մեր կոչումը, առաքելությունը, դեպի մեր Եկեղեցին, մեր ժողովուրդը, մեր հայրենիքը, դեպի Աստված: Մենք հաճախ ենք տրտման, որ աշխարհակալ կատարելու ծրագրեր իրականացնելու համար բազում քաղաքացիական պահանջներ ունենք, միջոցները չեն բավարարում, նյութականը չի բավարարում: Բայց կարծում եմ, որ այդ բոլորը ի չիք կդառնան, եթե իրապես սիրով և հավատով շաղախված լինի մեր հոգին և մեր էությունը»:

Երբ արդեն հայոց երկնքում աստղերն էին փայլվում, նոր հազարամյակի առաջին արշալույսը նույնքան ջերմ դիմավորելու հույսով մենք հեռացանք վանական սեղանադրից՝ լցված լավատեսությամբ և նոր ակնկալիքներով:

Թող բարի լինի երրորդ հազարամյակը մեր ազգի, Հայրենիքի և Ս. Եկեղեցու համար:

ԴԱՎԻԹ ԴՊԻՐ ՍԱՐԳՍՅԱՆ
Գևորգյան Հոգևոր Ծեսարանի
Ե լսարանի սան